

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Debbie Macomber
LOVE LETTERS

Copyright © 2014 by Debbie Macomber

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02211-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ljubavna
PISMA

DEBI MAKOMBER

Prevela Ana Anastasijević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Avgust 2014.

Dragi prijatelji,

Jedno od pitanja koja mi najčešće postavljaju jeste: „Odakle dobijate ideje za priče?“ Za svaku knjigu odgovor je različit. Većina zapleta koje razvijam direktna su posledica nečega sa čim sam se susrela. *Ljubavna pisma* nisu izuzetak.

Ubrzo pošto mi je majka umrla, pronašla sam njen dnevnik pisan za vreme Drugog svetskog rata. Bila je to jedna od starijih verzija – petogodišnji dnevnik – sa samo nekoliko redova za svaki dan. Svaka stranica maminog dnevnika bila je jedno ljubavno pismo tati. Njeno srce bilo je u svakom zapisu. Čitala sam dnevnik sa suzama u očima. U jednom trenutku moj otac je, preko svoje sestre, naručio mami ruže za rođendan. Beleška koju je ona napisala tog dana glasila je: *Ruže od mog Teda. Srce moje*. Kasnije, kad je otac uhvaćen i u Nemačkoj zatočen kao ratni zarobljenik, prošli su meseci pre nego što je mama saznala da je živ. Dan za danom, jedine reči koje je pisala bile su: *Nema pisma od Teda. Nema pisma od Teda*. A onda je usledio jedan potresan zapis u kom je govorila o svim svojim strahovima i agoniji čekanja, koji se završavao sa: *Molim te, Bože*. Pošto je najzad primila obaveštenje da je tata živ, više nikad ništa nije napisala.

Kada sam pročitala njen dnevnik, palo mi je na pamet da napišem knjigu u kojoj ima ljubavnih pisama. Moja heroina Džo Mari zna kako je izgubiti muža na ratištu. Pol joj je napisao pismo za slučaj da se ne vrati kući. A mladi par, Roj i Megi Porter, koji ćete upoznati u ovoj knjizi, raskinuo je na koledžu, a potom se pomirio zahvaljujući ljubavnom pismu. A tu je i Eli... Znete, stalno to radim. Toliko sam

uzbuđena zbog zapleta romana da pokušavam da ispričam celu priču u uvodnoj reči. Uzdržaću se od toga kako najbolje znam i umem i pustiću vas da je sami otkrijete.

Dakle, prijatelji moji, udobno se smestite i uronite u knjigu, a ja se nadam da ćete na njenom kraju duboko uzdahnuti i osetiti se dovoljno jakim da napišete ljubavno pismo onome kome pripada vaše srce.

Ono što me kao pisca najviše raduje jeste da saznam mišljenje svojih čitalaca. Možete da stupite sa mnom u kontakt preko veb-sajta *DebbieMacomber.com*, ili preko Fejsbuka. U stvari, ako ste mi veoma naklonjeni, možete da mi napišete i ljubavno pismo i da ga pošaljete na: P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Uživajte.

Srdačan pozdrav,
Debi Makomber

*Stivu i Robin Blek,
zbog njihovog prijateljstva, vina, i zato što su
Vejnu i meni poklonili naš prvi red vinove loze.
I neka im nikad ne ponestane vina!*

PRVO POGLAVLJE

Da mi je neko pre nešto manje od dve godine rekao da ću posedovati gostionicu i upravljati njom u ovom majušnom gradu po imenu Sidar Kov, nasmejala bih se. Ali nisam očekivala ni da ću postati udovica u trideset šestoj godini. Ako sam nešto naučila – a verujte mi, u životu sam imala nekoliko bolnih lekcija – to je da za budućnost nema nikakvih garancija.

I tako, evo me na trideset pet stepeni, nameštam krevete, ribam kupatila i pečem kolače. Još veće iznenađenje je što mi se to zaista dopada. Da budem poštena, ribanje kupatila i ne toliko, ali mi se sviđaju svi ostali aspekti ovog novog života koji sam za sebe napravila.

Prošle su pune dve godine otkako sam primila vest da mi je muž mrtav. Iako sam mislila da će to biti nemoguće, ima sada trenutaka u kojima mogu ponovo da se smešim, da osećam, pa čak i da se smejem. Sve tri istine veoma su me iznenadile. Kad sam saznala da je Pol stradao prilikom pada helikoptera na nekoj planinčini u Avganistanu čije ime ne mogu ni da izgovorim, činilo mi se da se srušio čitav moj svet. Trebalo mi je da se uhvatim za nešto kako bih prestala nekontrolisano da se vrtim u mestu, i ispostavilo se da je to nešto gostionica *Zaliv ruža*.

Skoro svi su me savetovali da je ne kupim: porodica, prijatelji, poslodavac. Mnogo puta čula sam kako će to biti drastična promena i kako je bolje da sačekam da prođe godinu dana. Pusti da protekne dvanaest meseci, savetovali su me. Ali, dok sam strpljivo slušala te

poslovične mudrosti, sama sa sobom sam pravila planove. Mogla sam ili da uradim nešto potpuno drugačije – znam, znam, nešto drastično – ili da polako izludim.

Je li bilo lako? Nije. Životarenje od iznajmljivanja soba i obavljanja većine poslova u gostionici nije bilo dovoljno da uspem u realizovanju svog plana investicija. Iako još nisam ostvarivala nikakav profit, nisam bila ni u minusu. Najveći deo zarade ulagala sam u posao.

Kad sam kupila gostionicu, smislila sam joj novo ime, pa sam postavila na ulazu novi znak. Odlučila sam da svoj novi dom nazovem *Zaliv ruža*. Polovo i moje prezime je Rouz – *ruž*a, a *zaliv* zato što mi je bilo potrebno da pronađem neko ušuškano okruženje kako bih ozdravila. Ispod naziva gostionice sad ponosno visi nova tabla s mojim imenom – Džo Mari Rouz.

Sem novog znaka, bilo je neophodno nešto popraviti, ulepšati i uneti neke druge neizbežne promene. Na sreću, prijatelji su me upoznali s Markom Tejlomom, lokalnim majstorom za sve.

Mark.

Kakav zagonetan čovek. Prošle godine viđala sam ga skoro svakog dana, ponekad i dva ili tri puta dnevno, a i pored toga nisam znala skoro ništa o njemu sem imena i adrese. Dobro, i to da je odličan stolar i da obožava moje kolače s puterom od kikirikija. To što nisam znala više činilo je da se osećam kao da me je ujela neka buba i sad svrab nikako da prestane. Moja mašta je divljala. Želela sam da otkrijem Markove tajne i smišljala desetine razloga zbog kojih je odbijao da priča o sebi. Neki od tih scenarija bili su sramni, a u dubini mog uma vrzmalo se i nekoliko zastrašujućih.

Zadala sam sebi zadatak da iz njega izvučem neke lične informacije, ali dosad nisam imala nikakvog uspeha. Bilo je to kao da kolačićem pokušavam da isklešem mermer. Nekako je uspevao da se izvuče i ne kaže mi ništa.

Mašina za veš se oglasila, obaveštavajući me da je završila s radom.

Hendersonovi, koji su se nedavno odjavili, bili su u gradu u poseti sinu zaposlenom u Pomorskoj bazi *Bremerton*. Verio se s ovdajšnjom devojkom i roditelji su doleteli iz Teksasa da upoznaju buduću snahu. Lois i Majkl bili su divan par i uživala sam što sam im bila domaćica.

Imala sam dve rezervacije za ovaj vikend i trebalo je da gosti stignu danas po podne. Posle izvesnog vremena zaboravljam imena. Ljudi dolaze i odlaze, ali iz nekog razloga – zapamtila sam imena ovih što su se prijavili za ovaj vikend.

Prvo ime je bilo Elenor Renolds; zvučala je vrlo pristojno kad smo prvi put razgovarale. Pretpostavljala sam da je računovođa ili sredovečna bibliotekarka. Ipak, u međuvremenu sam se predomislila. Razgovarala sam još dva puta sa Eli – ona je tražila da je tako zovem – otad. Prvi put je otkazala, a drugi put ponovo rezervisala sobu. Izgleda da nije mogla da se odluči. Pošto se nismo čule nekoliko sedmica, pretpostavljala sam da se nije predomislila i da stiže danas po podne.

Za razliku od nje, Megi Porter je zvučala vedro, razgovorljivo i srećno. Ona i njen muž Roj planirali su da ovamo pobegnju za vikend. Neposredno pre Dana nezavisnosti Megina rođaka, koja je očigledno čula šta Megi planira, zvala je i platila vikend kao poklon mladom paru za godišnjicu braka. Radovala sam se što ću upoznati Megi i njenog muža.

Rover je zalajao, što je značilo da se neko približava gostionici. Bacih pogled na sat, bojeći se da sam dozvolila da mi vreme izmakne. To mi se dešavalo češće nego što sam spremna da priznam. Rover, pas iz azila kog sam usvojila i moj verni saputnik, potrča prema vratima. Njegov lavež govorio mi je da nemam zbog čega da brinem. Nisu gosti poranili; bio je to Mark Tejlor.

Odlučno. I nadala sam se da je on. Nameravala sam da ga pritisnem i ne dozvolim mu da ovog puta promeni temu i izvrda odgovore na moja pitanja.

Otvorila sam vrata i pridržala ih da Mark uđe. Prošlog maja je slomio nogu, ali mu je dobro zarasla. Ni najmanje nije hramao. Brinula sam koliko će mu vremena biti potrebno da posadi moj ružičnjak. Ono što je trebalo da traje samo nekoliko dana proteglo se na mnogo nedelja.

Kao što ste možda i pretpostavili, strpljenje mi nije jača strana. Da budem poštena, zbog slomljene noge nije ni bio u mogućnosti da to uradi brzo. Kad je ružičnjak bio zasađen i kad je procvetao, malo sam se smirila. Sledeći na mojoj listi poslova bio je paviljon, koji sam htela da Mark sagradi. Dala sam mu fotografiju onoga što sam želela, ali to je bilo pre nekoliko sedmica.

Žudela sam za tim paviljonom. Zamišljala sam kako Rover sedi pored mene dok pijuckam kafu ili čaj i gledam zalazak sunca koje preko neba razastire ružičaste i narandžaste senke, dok polagano tone za Olimpijske planine. Imala sam isti takav pogled i s terase na zadnjem delu gostionice, ali je taj deo bio namenjen gostima. Moju brošuru krasio je snimak zalaska sunca koji je Mark napravio. Ispostavilo se da je on veoma dobar fotograf, iako neće da sluša moje pohvale, kao da ga je sramota što prima kompliment.

Mark uđe u gostionicu, zastade kratko da pogleda Rovera i promrmlja sebi u bradu kako je to samo jedna obična džukela.

Ugrizla sam se za jezik da ne skočim u Roverovu odbranu. Takav je Mark. Komentariše nešto samo da bi me nervirao, ali sam ga provalila i više ne padam na to.

„Imaš minut?“, upita on.

„Naravno, kaži.“

Nije odgovorio. Umesto toga, prošao je u trpezariju u kojoj obeđuju gosti i spustio smotano parče milimetarskog papira na sto. „Završio sam nacrt paviljona.“

To je bilo pravo iznenađenje. Očekivala sam da će mu biti potrebno još pet-šest meseci da samo počne time da se bavi. Još pre nego što sam ga i angažovala, stavio mi je do znanja da ima poslova koji su važniji od mog. A to je uradio, sumnjala sam, samo da bi

me iznervirao. Kako sam ja to videla, moj novac je dobar koliko i novac bilo koga drugog, a valjda bi i svako drugi tako mislio. Međutim, iako sam se trudila, nisam uspevala da otkrijem kako Mark uspostavlja prioritete. Nije mnogo ni važno. Uglavnom, kako god to radio, moji su bili negde pri dnu.

„To je odlično“, odgovorih nadajući se da zvučim ohrabrujuće, ali ne preterano. Nisam htela da se razočaram kad se ispostavi da će mu sad biti potrebno mnogo više vremena da počne s radom na projektu nego što bih volela.

On razvi papir i postavi slanik i posudu sa biberom na suprotne čoškove da ga drže, dok se slobodni uglovi blago saviše.

Bacila sam pogled na crtež i smesta mi se dopalo ono što sam videla. „Kad si to nacrtao?“, upitah.

„Pre nekoliko nedelja.“

I tek je sad rešio da mi pokaže?

„Sviđa ti se ili ne?“

Očigledno nisam bila jedina kojoj je strpljenje bilo slaba strana.

„Da“, požurih da ga uverim, „ali imam nekoliko pitanja.“

„Na primer?“

„Koliko će da me košta?“

On prevrnu očima kao da sam pitala nešto neprimereno. „Hoćeš li da ti dam procenu?“

„Tako se uglavnom to radi“, podsetih ga.

On uzdahnu kao da je uvređen. „Mislio sam da si dosad već poverovala da sam pošten.“

„Verujem, ali izgradnja paviljona ne može da bude jeftina, i možda sad nemam dovoljno za tako nešto. Pretpostavljam da ne primaš čekove?“

On sleže ramenima. „Ne.“

„Tako sam i mislila.“ Naravno, više je voleo da mu se plati u gotovini.

„Dobro, daću ti procenu, ali onda nemoj da mi se žališ što radovi kasne.“

„Možeš li da mi daš bar neki orijentir?“ pritisnuh ga. Do sada je cena svega što je Mark uradio za mene bila i više nego razumna.

U odgovor, on izvadi mali notes iz džepa košulje i prelista ga. Proučavao je jednu stranu, a onda se namrštio i zatvorio oči kako bi napravio računicu. Kad ih je otvorio, saopštio mi je sumu sa kojom sam mogla da izađem na kraj.

„Dobro zvuči“, rekoh, pokušavajući da prikrijem koliko sam zadovoljna.

„Onda, radimo?“

Ponovo sam pogledala crtež. Bila je to skoro kopija slike koju sam isekla iz novina i dala mu pre nekoliko meseci. Koliko sam mogla da vidim, bila je odlična i zbog nje bi gostionica mogla da bude mnogo privlačnija.

„Radimo.“ Protrljah ruke. Bila sam uzbuđena i nisam htela to da krijem od Marka. Rover zavrte repom kao da je i on zadovoljan.

„Dobro.“ On stavi slanik i bibernik na sredinu stola, podiže papir, ponovo ga smota i osigura gumicom.

Zatim nabra nos. „Pekla si jutros kolače?“, upita, a onda se namršti. „Po ovoj vrućini?“

„Pekla sam ih pre vrućine.“

Uvek sam bila ranoranalac. Moji prijatelji su, pre nego što su se poženili, poudavali i dobili decu, preko vikenda često spavali do deset ili jedanaest sati. Koliko god sam se trudila, retko sam ustajala posle sedam, a nikad posle osam.

„Kad?“

„U četiri.“

Mark odmahnu glavom i napravi grimasu kao da je pojeo nešto kiselo. „Prerano je to za mene.“

„A da li je sad prerano da ih probaš?“ Nije morao da kaže kako se nada da ću ga to pitati.

„Mogla bi lako u to da me ubediš.“

Nisam još doživela da Mark Tejlor odbije kolač, mada niko ne bi mogao da tvrdi kako je bio navučen na slatkiše. Mark je bio visok

oko sto devedeset i mršav kao olovka. Uvek je izgledao kao da bi trebalo da se ošiša. Bio je zgotan čovek ili bi bar mogao da bude kad bi vodio računa o tome kako izgleda. Spoljašnji izgled mu očigledno nije bio mnogo važan. Za razliku od njega, ja sam bila, kako je to Pol govorio, *obla na pravim mestima*. Bila sam jedna od onih žena čija težina stalno varira. Da bih se izborila s tim, uvek sam vežbala, uglavnom vodeći Rovera u duge šetnje. Uživala sam i u baštovanstvu. Ovog leta sam pustila kosu i sad su mi tamne kovrdže padale do ramena, ali sam je uglavnom nosila u repu.

Mark uđe za mnom u kuhinju. Rover je išao ispred nas. Kolači s puterom od kikirikija hladili su se na stolu. Gurnuh tacnu prema Marku i rekoh: „Posluži se“, a zatim nasuh oboma po šolju kafe.

Seli smo za sto jedno preko puta drugog. Nalaktivši se, posmatrala sam majstora.

Smazio je tri kolača pre nego što je uočio kako ga pažljivo gledam. „Šta je sad?“, upita on, mršteći se.

Mrvice kolača skupile su mu se u uglovima usana. Ima baš lepa usta, pomislih. „Molim?“, uzvratih.

„Piljiš u mene.“

Slegnuh ramenima. „Jutros sam nešto razmišljala.“

„Nije te zbolela glava?“, uzvрати on.

Njegov pokušaj da se našali ostavio me je ravnodušnom. „Ah, vrlo smešno.“

„Dobro, u redu, postaviću očigledno pitanje. O čemu si razmišljala?“

„O tebi.“

„O meni?“ On uze šolju i srknu kafu. „Nije ti to neka tema, uveravam te.“

„Baš naprotiv. Shvatila sam kako smo prijatelji još otkad sam kupila gostionicu, a ne znam skoro ništa o tebi.“

„Nema tu šta da se zna.“

„Jesi li ikad bio u braku?“

On se još više namršti. „Rekao bih da ima mnogo toga važnijeg o čemu treba da brineš.“

„Nema. Čini mi se da nisi imao ženu. Seti se, bila sam ti u kući.“

„Jaka stvar, a ako se dobro sećam, došla si nenajavljena.“

Požurih da se opravdam: „Donela sam ti večeru kad si slomio nogu.“

„Nisam bio gladan“, pobuni se on.

„Ne menjaj temu.“ Nisam htela da ga pustim da izvrda započevši prepirku. „U čitavoj tvojoj kući nema nijednog ličnog predmeta na vidnom mestu. Ni slika, ni fotografija, ničega.“

On odmahnu glavom kao da ne zna o čemu pričam. „Pa šta? Eto, nemam smisla za dizajn enterijera. Predlažeš mi možda da počnem da gledam onaj kanal koji ti toliko voliš, gde žena uzme flašu koka-kole i štap za pecanje, pa od toga napravi trpezarijski sto i stolice?“

„Ne“, uzvratih. „Palo mi je na pamet da si možda u Programu zaštite svedoka.“

Mark je taman srknuo kafu, ali se zasmejao, vrativši tečnost nazad u šolju.

„Ozbiljna sam“, rekoh.

„Imaš veoma bujnu maštu.“

„Dobro, nisi pod zaštitom države. A nisi odgovorio na moje pitanje.“

On uzdahnu kao da mu je tema dosadna. „Koje pitanje?“ Pruži ruku za još jednim kolačem, pa ustade.

„Jesi li nekad bio oženjen?“, ovog puta upitah malo glasnije. Htela sam da zna kako sam ozbiljna i kako sam se namerila da otkrijem njegove tajne.

„Ne mogu ni da zamislim zašto bi htela da znaš tako nešto. Sem toga, to te se ne tiče.“

Pretpostavila sam da je to rekao da bi me postavio na moje mesto. „Samo sam radoznala“, odgovorih.

On spusti šolju u sudoperu. „Nema razloga, nisam toliko zanimljiv. Vidimo se kasnije.“

I rekavši to, izađe kroz ulazna vrata.

„Vidi ti kako se narogušio“, rekoah Roveru, koji je nakrivio glavu kao da se slaže. Ne pristajući da stavim tačku na tu priču, dohvatih telefon. Dobro, ako tako hoće, imam ja i rezervni plan. Pozvaću prijateljicu, Pegi Beldon.

Pegi i njen muž Bob bili su vlasnici *Timijana i talasa*, još jedne ovdašnje gostionice. Pegi mi je svojevremeno i preporučila Marka. Postale smo prijateljice i uvek je pomagala, a bila je i puna informacija. Nijednom nisam osetila da na mene gleda kao na konkurenciju. Naprotiv, kad god bi kod nje bilo popunjeno, prosleđivala je mušterije meni. Bila sam zahvalna Pegi na savetima i uputstvima koje mi je velikodušno delila.

„Džo Mari“, pozdravi me ona zadovoljna što me čuje. „Šta mogu da učinim za tebe?“

„Imam pitanje“, rekoah, pomalo zbunjena što se tako otvoreno raspitujem o Marku.

„Naravno, samo kaži.“

„Zanima me šta znaš o Marku Tejloru.“

„D-o-b-r-o.“ Razvukla je tu reč kao da ju je moje pitanje iznenadilo.

Rešila sam da odmah raščistim tu neizvesnost. „Ne pitam te to zato što sam emotivno zainteresovana za njega.“

„Nisam to ni mislila“, odgovori Pegi. „Razlog što sam oklevala je što nemam bogzna šta da ti kažem. Ne znam mnogo o njemu.“

„Zna li iko?“, upitah radoznalo. Mark je bio najtajanstveniji čovek kog sam ikad upoznala. Bila sam sigurna da postoji neka priča povezana s njim, verovatno mračna i zlokobna.

„Mogu da pitam Boba ako hoćeš. Sad nije ovde, ali će se uskoro vratiti. Trebalo bi za jedan sat da odem do pekare, pa možemo tamo da se nađemo i da ti ispričam šta mi je Bob kazao.“

„Savršeno. Vidimo se tamo za sat.“ Otkriću ja te duboke mračne tajne Marka Tejlora, ovako ili onako.

DRUGO POGLAVLJE

Stomak Eli Renolds bio je vezan u čvor i uvijao se i bućkao dok se vozila autobusom sa Međunarodnog aerodroma Sijetl–Takoma prema Sidar Kovu. Nadala se da postupa kako treba sastajući se s Tomom Linčom. Majčino upozorenje odzvanjalo joj je u ušima kao gromoglasna kakofonija crkvenih zvona zaglušujući joj misli, sve dok joj se nije učinilo da je ogluvela.

Grčevito je stiskala ruke jednu u drugoj dok je zurila kroz prozor autobusa. Sredovečna žena koja je sedela s druge strane prolaza između sedišta držala je pletivo u rukama. Kao da je osetila Elin nemir, ona joj se toplo nasmeši. Eli uzvratil osmeh, pa se okrenu prema prozoru i zagleda se u pejzaž. Na mnogo načina ovaj predeo ju je podsećao na Bend, njen zavičaj u Oregonu.

Eli je dosad dva puta posetila okolinu Sijetla. Jednom sa izviđačima u petom razredu osnovne škole, a drugi put u srednjoj školi, sa horom koji je nastupao na božićnoj proslavi u gradu. I Eli i njena majka najveći deo života provele su blizu kuće. Sijetl je bio *veliki grad*. Putovanje čak do njega za nju je bilo velika avantura kad je imala šesnaest godina. I sada, s dvadeset tri, osećala se kao neposlušno dete koje prkosi majčinoj želji.

Eli odluči da ne misli o majci, nego o Tomu. Istog časa preplavi je toplo, srećno osećanje. Mesecima su se dopisivali preko Fejsbuka, slali jedno drugom poruke i mejlove, i razgovarali telefonom. Nikad pre ni prema kom muškarcu nije osetila nešto tako jako, posebno ne

prema nekom koga nije lično upoznala. Imali su mnogo toga zajedničkog i razvili su čvrstu vezu. Oboje su voleli da jedu riblje takose i da gledaju u zvezde, uživali su u dugim šetnjama i klasičnoj literaturi. U stvari, i upoznali su se u jednom onlajn književnom klubu.

Tom je bio bivši podmorničar zaposlen u *Mornaričkom brodogradilištu* u Bremertonu. Njena majka se uzrujala čim je čula tu činjenicu. Bar su mornari poznati po tome što u svakoj luci imaju po jednu devojku; to su ljudi slobodnog morala, tako je bar tvrdila njena majka. Ali Eli je odbijala da veruje da je Tom takav. Bio je sličan njoj, sem kad bi bila nervozna – pomalo stidljiv i uzdržan. Šašavo, ali istinito, kad bi bila previše zabrinuta, kao sad, bila je u stanju da i strancu izbrblja najbesmislenije informacije, koje joj na pamet ne bi palo da otkrije ni najbližoj prijateljici.

Uprkos majčinim upozorenjima, Eli nije brinula o tome da li je Tom iskorišćava. Sve što je znala o njemu govorilo joj je da je nežan i ljubazan, pametan i studiozan, i da nije tipičan mornar koji se poigrava devojačkim osećanjima. Nije mogla naterati sebe da posumnja kako bi on uradio bilo šta što bi moglo da je povredi. Verovala mu je, i ako je išta mogla da zaključi na osnovu njegovih fotografija, bilo je da je otvoren i pošten kao što je i mislila. Bila je spremna da mu pokloni poverenje i da sledi svoja osećanja. Ono što se računalo bilo je njegovo srce.

Ovog vikenda njih dvoje prvi put sreće se lično. Tom joj je predložio da odsedne u gostionici *Zaliv ruža*. Eli se u sebi iznova pomolila bogu da radi ono što treba. Rezervisala je sobu u gostionici još u maju, pre skoro tri meseca, ali se otad dva puta predomislila. Dogovorili su susret za avgust i Tom je bio srećan i uzbuđen što će se konačno upoznati. A bila je i ona.

Njena greška, shvatila je, bila je u tome što je majci rekla za Toma. Čim je Virdžinija Renolds čula kako Eli planira da se vidi sa čovekom kog je upoznala preko Fejsbuka, uznemirila se i počela da zanoveta, uverena da Eli pravi najveću grešku u životu. Zbog majčinog neprestanog navaljivanja, Eli je najzad odustala i otkazala putovanje. Kad

je rekla Tomu da se predomisli, on se ponudio da stupi u kontakt s njenom majkom i uveri je da su mu namere časne. Eli je bila dirnuta, ali je smatrala da je smešno da u tim godinama mora da se pravda majci zbog onoga što radi i ljudi koje upoznaje. Željna da dokaže kako je sposobna da sama odlučuje, Eli je nedelju dana kasnije opet rezervisala sobu u gostionici. A Tom je i dalje bio voljan da razgovara s njenom majkom, da odgovori na njena pitanja i pošalje joj i svoje preporuke ako je potrebno.

Elin telefon zazvoni, obaveštavajući je da je stigla poruka. Nadajući se da je Tomova, ona izvadi telefon iz tašne i razočarano uzdahnu videvši da joj piše majka.

Molim te, javi mi da si dobro, napisala je Virdžinija Renolds.

Sletela sam. Dobro sam, otkuca Eli brzo odgovor.

Hvala bogu. Ne znaš koliko brinem.

Dobro sam, mama. Eli uzdahnu i vrati telefon u tašnu, ignorišući obaveštenje da joj je stigla još jedna poruka, sigurna da je ponovo od majke.

Najveći problem, shvatala je Eli, stvorila je činjenica da brak njenih roditelja nije uspeo. Hiljadu puta u životu Eli je čula kako majka tvrdi da muškarcima ne treba verovati. Muškarac će ti slomiti srce, a onda će te napustiti kao da ništa nije bilo. Takvo je bilo Virdžinijino iskustvo i zato je bila spremna da uradi sve što je potrebno da bi zaštitila svoju jedinicu od iste sudbine.

Posle razvoda roditelja, Eli je postala čitav majčin svet. Virdžinija je sve posvetila njoj: i vreme, i novac, i ljubav. Eli je često osećala kako je majka guši. Žudela je da pođe svojim putem, ali onda bi odmah osetila grižu savesti, znajući da je majci sve na svetu.

Njen telefon zazvoni i, ponovo se nadajući da je zove Tom, Eli ga izvadi iz tašne.

Majka.

Eli pusti da se poziv prebaci na govornu poštu. Žena na sedištu s druge strane prolaza uputi joj radoznali pogled, koji je Eli ignorisala. Muka je bila u tome što je u potpunosti razumela majčinu